ஒரு பேப்பர்
ORU PAPER
FRIDAY, JUNE 27, 2008, ISSUE 96

குழப்புமா இந்தியா?

இலங்கைத்தீவின் இனப்பிரச்சனை விடயத்தில் வெளிப்படையாகத் தலையிடுவதனை தவிர்த்து வந்த இந்தியா, தனது அணுகுமுறையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இந்திய மத்திய அரசின் அதிமுக்கிய அதிகாரிகளான, பாதுகாப்பு ஆலோசகர் எம்.கே. நாராயண், வெளிவிவகாரச் செயலாளர் சிவ்சங்கர் மேனன், பாதுகாப்புச் செயலாளர் விஜய் சிங் ஆகியோரின் அண்மைய கொழும்புப் பயணம் அமைந்திருக்கிறது. கொழும்பில் இவர்கள் சிறிலங்கா சனாதிபதி இராஜபக்ச, தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினர், சிறிலங்கா அரச ஆதரவுத் தமிழ்க் குழுக்கள் எனப் பலரையும் சந்தித்து பேச்சுவார்த்தைகள் நடாத்தியிருக்கிறார்கள்.

அரசியல் மட்டத்தில் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கும் இவர்களது பயணத்தின் உள்நோக்கம் பற்றி தெரியவரவில்லை. இருப்பினும் ஊடகங்கள் தமது ஊகத்தின் அடிப்படையில் ஒன்றுக்கொன்று முரணான கருத்துக்களை வெளியிட்டு மக்களை குழப்பி வருகின்றன.

ஈழத்தமிழரைப் பொறுத்தவரையில், இந்தியாவின் நம்பகத்தன்மை விளிம்பு நிலையில் இருப்பதால், முன்பொரு காலத்திலிருந்தது போன்று, இந்தியாவிடமிருந்து பெரும் எதிர்பார்ப்புக்கள் எதனையும் அவர்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. முன்னைய ஏமாற்றங்களால் இந்தியாவின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அவர்கள் சந்தேகத்துடனேயே நோக்குகிறார்கள்.

மொத்தத்தில் இலங்கைத்தீவில் உள்ள மக்கள் மத்தியில், இந்தியாவின் நகர்வுகள் குழப்பகரமானதாக நோக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு சில தமிழ் அரசியல்வாதிகள் மாத்திரம் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பை வலியுறுத்தி, சமஸ்டி அடிப்படையிலான அதிகாரப்பரவலாக்கத்தை மையப்படுத்திய அரசியல் தீர்வினை இந்தியா பெற்றுத்தரும் என நம்புகிறார்கள்.

இலங்கைத்தீவில் பிற சக்திகளின் பிரசன்னம் அதிகரித்து, பிராந்தியத்தில் தமது மேலோங்கிய போக்கு கேள்விக்குறியாகும்போது, இனப்பிரச்சனையை காரணங்காட்டி இலங்கை விவகாரங்களில் தலையிடுவது இந்தியாவின் வழக்கமாகிவிட்டது. அதுதவிர மனிதவுரிமை, தேசிய இனங்களின் அரசியல் உரிமை போன்ற விடயங்களில் இந்தியா அக்கறை கொணடுள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

இந்தத் தடவை ஈழத்தமிழர் விடயத்தில் இந்தியா நேர்மையாக நடந்து கொள்ள விரும்புமானால் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தடையை நீக்கி, அவர்களுடன் நேரடியாகப் பேச முன்வரவேண்டும்.

ஒரு பேப்பர்

வணக்கம்!

இது 96வது பேப்பர். நாங்கள் விளையாட்டு விளையாட்டாய் உங்களை அறுக்க ஆரம்பித்து நாலு வருசம் முடிஞ்சிட்டது. திரும்பிப் பார்த்தால் மலைப்பாய்த்தான் இருக்கு.

ஆண்டுகணக்கில் பெரிய பத்திரிகைகளில் பணிபுரிந்த அனுபவமோ, ஊடகத்துறை பற்றின படிப்போ எங்களிடமிருக்கவில்லை. ஒரு கொம்பியூட்டரும் பத்திரிகை வடிவமைக்கிற சொப்ற்வெயாரும் இருந்தால் பேப்பர் அடிக்கிறது ஒண்டும் சிரமமில்லை எண்டுதான் தொடங்கினம், இவ்வளத்துக்கு வந்து நிக்குது.. உங்கட அன்பும் ஆதரவும் தான் எங்களை உற்சாகப்படுத்தியது. (இதை பப்பாவிலை ஏற வைத்தது மாதிரி எண்டு உதாரணம் சொல்லி உங்களை கோபப்படுத்தக்கூடாது.)

இருந்தாலும் இது ஒண்டும் மலையைப் பிரட்டிற சாதனை இலலைத்தான். இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒரு அனுவமும் படிப்பினையும் கிடைத்திருக்கிறது எனபது உண்மை. இனியும் தொடர்வதா இல்லையா என்பதை நீங்கள்தான் சொல்லோணும். உங்கட ஆதரவு கூடவருமானால் நாங்களும் தொடருவம். இல்லாட்டா விட்டுட்டு வேறை வேலையை பார்க்கப் போயிடுவம்.

எங்களை பொறுத்துக் கொள்கிற வாசகர்கள் இருக்கிற மாதிரி, ***ஒரு பேப்பர்*** *படித்தால் இரத்த அழுத்தம் ஏறுகிற ஆக்களும் இருக்கினம். எங்களுக்கு விளங்காத தத்துவ விளக்கங்களைக் கூறி இதெல்லாம்* ***ஒரு பேப்பர்*** *ரோ எண்டு கத்திற ஆக்களும் இருக்கினம். பரவாயில்லை இதை வாசிக்க வேண்டும் என்று தோன்றினால் வாசியுங்கள் அல்லது றீ-சைக்கிளிங் கூடைக்குள் போட்டு விட்டு உங்கட சோலியைப் பாருங்கோ (அப்பிடி ஏதும் இருந்தால்).* ***ஒரு பேப்பர்*** *க்காக வீணா ஏன் உங்கடை உடம்பை கெடுத்துக் கொள்ளுவான்?*

எமது விளம்பரதாரர்களைப் பற்றியும் சொல்லவேணும். தங்கள் விளம்பரத்தை பிழை எதுவும் இல்லாமல் பிரசுரிக்கவேணும் என்பதைத் தவிர அவர்கள் எங்களிடம் வேறு எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. நாங்களும் அந்த ஒன்றை விட வேறெந்த உபகாரமும் அவர்களுக்குச் செய்வதில்லை. இதற்கிடையில் ***ஒரு பேப்பர்*** *ரில் விளம்பரங்களை போடவேண்டாம் எண்டும், அவையை விட நாங்கள் மலிவா அட்வேர்ட் போடுவம்., எங்கட பேப்பர் சந்திர மண்டலத்திற்கும் போகுது எண்டு சொல்லிற ஆக்களும் இருக்கினம். இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது எங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கி வரும் வர்த்தக நண்பர்களுக்கு எங்கள் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்..*

இன்னும் எத்தனை பேருக்கு நாங்கள் நன்றி சொல்லவேணும் அதுக்கு 40 பக்கங்களும் போதாமலிருக்கும் என்பதால் பொதுவாக எல்லோருக்கும் நன்றி சொல்லிறம்.

ஈழத்தமிழர்களுக்கு நெருக்கமான, அவர்களை நேசிக்கிற எங்கள் தோழன், பாமரன் என்கிற எழிற்கோ இந்த பேப்பரிலிருந்து ஒரு தொடரை எழுதுகிறார். ஈழத்தமிழர்களுடனான அவரது உறவின் நெருக்கத்தை அவருக்கே உரிய எள்ளல் மொழியில் கோயம்புத்தூரிலிருந்து உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வார்.

வேறை?

மீண்டும் சந்திப்போம்

ஒரு பேப்பர் *காரன்கள்+காரிகள்*

EDITORIAL

Only My Hunger Matters!

We all know that the Rajapakse led Government of Sri Lanka (GOSL), has been setting up new world and regional records since it came to power in 2005. It started with having the largest number of ministers in the world. Within a few months of coming to power this government started killing its own citizens in hundreds and called them all terrorists. Within a year of coming to power it made Sri Lanka the worst place to work as an aid worker (it still is). Later it made Sri Lanka the worst place to work as a journalist (well, it still is). All this good work has not satisfied the ruling elite and it has been working overtime.

Then to cap every thing this year the GOSL has made Sri Lanka have the highest inflation in Asia (and certain future stagflation) and has made the paradise isle of Sri Lanka one of "Hunger's Global Hot Spots" according to the World Food Programme. Thus not only it has been pushing hundreds of its young people to go and kill themselves but also it is making households adopt "unsustainable coping mechanisms like reducing meal sizes, skipping meals, eating less preferred food, borrowing, and selling assets" in order to survive.

The amount of news print, the number of pithy editorials in Colombo Press and urgent appeals by the political parties regarding this 30% inflation and the effect this is having on the Sinhalese poor is very encouraging. It makes you have faith in the Colombo press.

But hang on! Where are the news items and pithy editorials about the effects of inflation cum stagflation on the Northeast Tamils?

There is absolutely nothing about the economic situation of the Tamil Northeast in the Colombo press.

The international community

The international community which pontificates the Tamils about "legitimate" rights had not uttered a single word about the economic crisis our people face.

According to a 2006-07 survey conducted by the GOSL's Census and Statistics department, 15.2 percent of the population—more than 2.8 million people—live on 70 rupees ($US 68 cents) a day. This income was just enough for a one meal per person. Half the population lives below 4,043 rupees per month, approximately $US1.25 per day. In the plantation areas, where the famous Ceylon Tea comes from, a staggering 32 percent of people are living on less than 65 rupees a day. This survey excluded the Tamil Northeast because it was not peaceful enough to conduct a survey we were told.

If the Sinhalese South which has been having an economic growth of more than five percent for the last twenty years, yet still have the above figures and became yet another "Hunger's Global Hot Spots" what is the situation in the Tamil Northeast which has been persecuted by the successive GOSL over the last thirty years?

Again, we are told there is no data about the economic situation of the Tamil Northeast. No data, no comment.

Economic life of the Tamils.

Let us look at the economic life of the Tamils.

The Tamil Northeast is a big group of imprisoned villages that is surrounded by heavily guarded Sri Lanka Army roadblocks on all sides. It's a place where all meaningful economic activities were systematically shattered by more than thirty years of calculated GOSL military oppression.

Few in the Sinhalese South or among the international community are capable of imagining what life is like in the Northeast: the almost universal unemployment, poverty, endless siege and humiliations of life, just like a prison. Young Tamils have no reason to get up in the morning other than to face another day of joblessness and humiliation.

In reality the Tamil Northeast is going through a huge economic crisis our people never have witnessed before. This is the worst economic scenario our people have ever faced they tell us. Local public health officials say that more than seventy percent of school children in the Tamil Vanni region are suffering from malnutrition. Many school children don't go to school anymore. The ones who go to school can't concentrate as they are too hungry. Every day a good number faint during their lessons because their blood sugar levels are so low. It is thought that more than sixty percent of pregnant mothers in the same region are suffering from both anaemia and malnutrition.

However, the Sinhalese South and the international community have little interest in knowing the situation in which our people are living and dying.

The Sinhalese dominated Colombo media and the Sri Lankan opposition parties have next to nothing to say about the life of the Tamils; the only stories of the North that they print and care about is how their heroic soldiers are marching on in the Tamil North and how wonderfully the state forces are killing all the Tamil "terrorists".

In fact few in Sinhalese South or in the international community would like to hear about the price of flour or medicines in the Tamil Vanni just as they did not want to hear about the killings of Tamil school children in Sencholai in 2006.

This is how the Sri Lankan state's national agenda is determined i.e. Tamil hunger and malnutrition is not some thing to worry about even though it might be ten times more severe than what you are going through.

This has nothing to do with media critique; it's about the Sinhalese image; it's about the image of the international community. A society that disregards loss of human values is a tainted one. A society that conceals from its citizens vital information of this kind is undercutting their sense of judgment.

Dual morality

The situation is further compounded when one examines the attitude of the Sinhala society toward its hunger and malnourished: there aren't many societies that immerse themselves so intensely in self pity. What we have, then, is a dual morality: our hunger matters and others' hunger doesn't exist, especially if its Tamils'